

Arrestnummer C / / 2018
Repertoriumnummer 2018 /
Datum van uitspraak 2 mei 2018
Rolnummer
Notienummer parket-generaal

Urbanisatie

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer C4
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001136179-0001-0020-01-01-1

Het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

624

zonder gekend beroep

geboren te . . . op . . .

wonende te . . .

Belg

beklaagde

vertegenwoordigd door mr. Eline Populaire, loco mr. Carl Keirsmaekers, beiden advocaat bij de balie Mechelen

1. Ten laste gelegde feiten

Te

Op het onroerend goed gelegen te . . .
gekadastreerd als . . .
met een oppervlakte van . . . m²,

eigendom van | . . . : en zijn echtgenote . . .
voor | . . . : bij akte verleden op 9 december 2015,

A.

tussen 9 december 2015 en 6 juni 2017, meermaals, op niet nader bepaalde data, onder meer op de hierna vermelde data,

bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.5°b (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens),

namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning het perceel gewoonlijk te hebben gebruikt voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens:

I.

op 28 april 2016:

meerdere voertuigen, waaronder motorhomes, bestelwagens en een lichte vrachtauto (stukken 8 - 10 en 17);

II.

op 5 juni 2016:

meerdere voertuigen, waaronder motorhomes en bestelwagens (stukken 6 - 8 en 16);

III.

op 26 oktober 2016:

meerdere voertuigen, namelijk 2 mobilhomes, een bestelwagen, een personenwagen en een vrachtwagen (stukken 21 - 22 en 31);

IV.

op 30 oktober 2016:

meerdere voertuigen, namelijk 3 mobilhomes, een bestelwagen, een personenwagen en een vrachtwagen (stukken 21 en 27);

V.

op 17 november 2016:

meerdere voertuigen, namelijk 3 mobilhomes, een bestelwagen en een lichte vrachtwagen (stukken 48 - 49);

VI.

op 17 januari 2017:

meerdere voertuigen, namelijk 2 mobilhomes, 3 voertuigen type lichte vracht, een personenwagen, een vrachtwagen type takelwagen en een voertuig type pick-up (stukken 51 - 54 en 65);

VII.

op 7 februari 2017:

meerdere voertuigen, namelijk 3 mobilhomes, een vrachtwagen en 3 personenwagens (stukken 74 - 76);

VIII.

op 5 juni 2017:

meerdere voertuigen, namelijk een mobilhome, een bestelwagen en 3 personenwagens (stukken 78 - 80);

B.

bij inbreuk op artikel 6.1.1.5° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, handelingen te hebben, voorgezet, in strijd met het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing of, de beschikking in kortgeding, namelijk:

i.

PAGE 01-00001136179-0004-0020-01-01-4

tussen 26 oktober 2016 en 18 november 2016, meermaals, op niet nader bepaalde data, onder meer op de hierna vermelde data:

in strijd met het stakingsbevel van 26 oktober 2016 van de politie, bekrachtigd op 10 november 2016 door de gewestelijk stedenbouwkundig Inspecteur, het gewoonlijk gebruik van het perceel voor het stallen van voertuigen/mobilhomes te hebben verdergezet:

a. op 30 oktober 2016:

op het perceel stonden meerdere voertuigen gestald, namelijk 3 mobilhomes, een bestelwagen, een personenwagen en een vrachtwagen (stukken 21 en 27);

b. op 17 november 2016:

op het perceel stonden meerdere voertuigen gestald, namelijk 3 mobilhomes, een bestelwagen en een lichte vrachtwagen (stukken 48 - 49);

II.

tussen 17 januari 2017 en 6 juni 2017, meermaals, op niet nader bepaalde data, onder meer op hierna vermelde data:

in strijd met het stakingsbevel van 17 januari 2017 van de politie, bekrachtigd op 26 januari 2017 door de gewestelijk stedenbouwkundig Inspecteur, en tevens in strijd met het eerdere stakingsbevel van 26 oktober 2016 van de politie, bekrachtigd op 10 november 2016 door de gewestelijk stedenbouwkundig Inspecteur, het gewoonlijk gebruik van het perceel voor het stallen van voertuigen/mobilhomes te hebben verdergezet:

a. op 7 februari 2017:

op het perceel stonden meerdere voertuigen gestald, zijnde 3 mobilhomes, een vrachtwagen en 3 personenwagens (stukken 74 - 76);

b. op 5 juni 2017:

op het perceel stonden meerdere voertuigen gestald, zijnde een mobilhome, een bestelwagen en 3 personenwagens (stukken 78 - 80).

Overgeschreven op het hypotheekkantoor van | op |
Ref. |
Bedrag: 220 euro
(get) i.o. van |

elgendomsakte verleden door notaris | te

2. Bestreden beslissing

2.1.

Bij het vonnis, op tegenspraak gewezen op 30 oktober 2017 door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, kamer AC1, werd als volgt beslist:

VEROORDEELT beklagde | hoofdens de vermengde feiten van de tenlasteleggingen A en B tot een geldboete van DRIEDUIZEND EUR.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van de geldboete uitgesproken ten laste van veroordeelde, wordt uitgesteld voor een termijn van drie jaar vanaf heden, uitgezonderd een effectieve geldboete van 1500 EUR, vermeerderd met 70 decimes, zijnde 12.000 EUR, of een vervangende gevangenisstraf van vijfenzeventig dagen.

Verplicht veroordeelde, als bijdrage voor de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, tot het betalen van een bijdrage van 25 EUR, vermeerderd met 70 declmes, en gebracht op 200 EUR.

Verplicht veroordeelde tot betaling van de kosten van het geding belopende 270,01 EUR op heden en tot een vergoeding van 51,20 EUR.

Legt bij toepassing van de Wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, aan veroordeelde een bijdrage op van 20 EUR.

Zegt dat de geldboete van 3000 EUR vermeerderd wordt met 70 declmes, zodat die geldboete 24.000 EUR bedraagt.

Bepaalt de duur van de gevangenisstraf waardoor de geldboete vervangen kan worden, bij gebrek aan betaling binnen een termijn vermeld in artikel 40 van het strafwetboek, op drie maanden voor de geldboete van 3000,- EUR;

Beveelt dat met betrekking tot het perceel gelegen te | | | |
| | | |, gekadastréerd als | | | |, met een oppervlakte van | | | m², de plaats in haar oorspronkelijke staat zal hersteld worden, namelijk door

- het verwijderen van alle voertuigen,
- het verwijderen van de verharding,
- het terug inrichten als voortuin,

binnen een termijn van zes maanden te rekenen vanaf het in kracht van gewijsde treden van huidig vonnis en onder verbeuring van een dwangsom van 125,00 euro per dag vertraging in het niet nakomen van het hiervoor bevolene.

Dat de stedenbouwkundige inspecteur en/of het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente | | | |; in geval het vonnis niet wordt ten uitvoer gelegd, van ambtswege in de uitvoering ervan kan voorzien.

Machtigt de stedenbouwkundige inspecteur en/of het College van Burgemeester en Schepenen | | | |; de van de herstelling van de plaats afkomende materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een door hen gekozen plaats;

Zegt voor recht dat de veroordeelde gehouden is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter;

2.2.

Er werd hoger beroep ingesteld tegen voormeld vonnis d.d. 30 oktober 2017 op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen:

- op 28 november 2017 door de beklaagde de | | | | tegen al de beschikkingen
- op 29 november 2017 door het OPENBAAR MINISTERIE tegen al de beschikkingen op strafrechtelijk gebied.

2.3.

Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen:

- op 28 november 2017 door de beklaagde de
- op 29 november 2017 door het OPENBAAR MINISTERIE.

Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van het hof van beroep Antwerpen:

- op 29 november 2017 door de beklaagde de

3. Rechtspleging voor het hof

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 14 maart 2018.

Het hof heeft hierbij gehoord:

- mevrouw de voorzitter in haar verslag,
- het Openbaar Ministerie in zijn uiteenzetting van de zaak en in zijn vordering,
- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, ontwikkeld door zijn raadsman, voornoemd.

De neergelegde conclusie werd in het beraad betrokken.

4. Beoordeling van de ontvankelijkheid van de rechtsmiddelen en van de omvang van de hogere beroepen

4.1. Ontvankelijkheid van de hogere beroepen

1. De verklaringen van hoger beroep, zowel van de beklaagde als van het Openbaar Ministerie, werden tijdig en regelmatig gedaan op de griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen.

2. De verzoekschriften van de beklagde zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werden tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en op de griffie van het hof van beroep Antwerpen en de daarin bepaalde grieven met betrekking tot de schuldigverklaring, de strafmaat, de herstellvordering en de kosten zijn nauwkeurig.

3. Het verzoekschrift van het Openbaar Ministerie zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grieven met betrekking tot de strafmaat en de herstellvordering zijn nauwkeurig.

4. Gelet op het bovenstaande zijn de hogere beroepen van de beklagde en van het Openbaar Ministerie regelmatig naar vorm en termijn en ontvankelijk.

4.2. Omvang van de hogere beroepen

Het hof heeft ambtshalve geen grieven van openbare orde opgeworpen zoals bedoeld in artikel 210, tweede lid Wetboek van Strafvordering.

Gelet op de overwegingen onder rubriek 4.1. van dit arrest strekt de rechtsmacht van het hof zich uit tot de beoordeling van de beschikkingen op strafrechtelijk gebied van het bestreden vonnis die betrekking hebben op de schuldigverklaring, de strafmaat, de herstellvordering en de kosten.

5. Voorafgaand: wetswijziging sinds de feiten en de blijvende strafbaarheid

1. De door het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning (B.S. 23 oktober 2014) bepaalde wijzigingen aan het vergunningsluik van de VCRO zijn in werking getreden op 23 februari 2017 (zie art. 397 van voormeld decreet zoals gewijzigd door art. 8 van het decreet van 3 februari 2017 houdende de nadere regels tot implementatie van de omgevingsvergunning (B.S. 9 februari 2017)).

Door art. 296 van voormeld decreet van 25 april 2014 worden in art. 4.2.1. VCRO de woorden “*voorafgaande stedenbouwkundige vergunning*” vervangen door de woorden “*voorafgaande omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen*”.

2. Art. 145 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning (B.S. 27 augustus 2014) bepaalt dat dit in werking treedt één jaar na de datum van goedkeuring van het besluit van de Vlaamse Regering waarmee de datum van de inwerkingtreding van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning wordt vastgelegd. Dit betekent dat dit decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning in werking zou zijn getreden op 23 februari 2018. Echter ingevolge art. 51 van het besluit van de Vlaamse Regering betreffende de handhaving van de Ruimtelijke Ordening van 9 februari 2018 (gepubliceerd in B.S. op 28 februari 2018), treedt het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning, met uitzondering van art. 145, tweede lid, in werking op 1 maart 2018.

3. Het nieuwe artikel 6.2.1. van de VCRO houdt thans de strafbepalingen in en luidt met betrekking tot onderhavige zaak als volgt:

“De hierna volgende handelingen en omissies worden stedenbouwkundige misdrijven genoemd, en worden bestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met een van deze straffen alleen:

1° het uitvoeren van de handelingen, vermeld in artikel 4.2.1 en artikel 4.2.15, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning, of het verder uitvoeren van de handelingen, vermeld in artikel 4.2.1 en artikel 4.2.15, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning;

3° het verder uitvoeren van handelingen in strijd met het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing of, in voorkomend geval, de beschikking in kort geding;”.

4. De feiten sub A. waarvoor beklagde vervolgd wordt, maken een inbreuk uit op het artikel 4.2.1.5°.b) (een grond gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Deze feiten zijn strafbaar gebleven, weliswaar thans op grond van artikel 6.2.1.lid 1.1° VCRO (voorheen 5.1.1.lid 1.1° VCRO) ingevolge het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning en de strafmaat is eveneens hetzelfde gebleven.

De feiten sub B. (het doorbreken van een stakingsbevel) maken thans een inbreuk uit op 6.2.1.lid 1.3° VCRO (voorheen art. 6.1.1.lid 1.5° VCRO) Ingevolge het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning en de strafmaat is eveneens hetzelfde gebeven.

6. Motivering ten gronde

6.1. Op strafrechtelijk gebied

1. Na nieuw onderzoek ter zitting door het hof en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklagde aan de hem ten laste gelegde feiten A. en B. zoals hiervoor omschreven bewezen gebeven.

Hiervoor wordt verwezen naar de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter welke door beklagde in hoger beroep niet weerlegd wordt en door het hof wordt beaamd, overgenomen en aangevuld als volgt.

2. Het hof stelt vast dat beklagde zijn verweer dat werd gevoerd voor de eerste rechter enkel herhaalt en geen nieuwe middelen ontwikkelt in hoger beroep.

Beklaagde betwist op zich niet de feiten. Beklaagde verwijst naar de gevoegde foto's die de feitelijke situatie op de [redacted] weergeven. Deze foto's zouden volgens beklagde aantonen dat er ter plaatse veel handelaars zijn die aldaar hun handelsactiviteiten uitoefenen. Ingevolge deze feitelijke situatie zou beklagde misleid zijn en zou hij niet geweten hebben dat het gewoonlijk gebruiken van een grond voor het parkeren van voertuigen vergunningsplichtig is.

3. De grond is gelegen in woongebied volgens het gewestplan Mechelen, goedgekeurd bij KB van 5 augustus 1976.

Met 'gewoonlijk gebruik', in de zin van de artikelen 4.2.1.5° b) Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, beoogt het decreet geen vergunningsplicht voor toevallig parkeren van voertuigen, wagens en aanhangwagens, maar vereist het een gebruik van de grond dat een zekere regelmaat vertoont en een zekere tijd moet duren alvorens een vergunning noodzakelijk is. Het misdrijf bestaat van zodra door meerdere handelingen van gebruik zonder dat daartoe de nodige vergunning verkregen werd, het gewoonlijk gebruik ontstaat,

hetgeen de rechter onaantastbaar in feite beoordeelt. Het algemeen opzet volstaat, nl. het bewust en met kennis van zaken plegen van de feiten. Een bedrieglijk opzet is niet vereist.

De eerste rechter heeft in dat verband terecht gewezen op het feit dat de beklaagde reeds op 28 april 2016 in kennis werd gesteld van het feit dat hij geen vergunning had voor het parkeren van motorhomes, caravans en bestelwagens. Nadien volgden er nog 7 vaststellingen in de loop van 2016 en 2017. Er kwam geen verandering in de situatie. Beklaagde, die handelt in de aan- en verkoop van motorhomes, caravans en bestelwagens, koos er bewust voor om het terrein aldus gewoonlijk te gebruiken voor het parkeren van motorhomes en caravans.

Dat er zich op de | ; nog handelszaken bevinden, waarvan overigens niet aangetoond is dat zij al dan niet vergunningsplichtige handelingen stellen, doet geen afbreuk aan de eigen strafrechtelijke verantwoordelijkheid van beklaagde.

Dat beklaagde niet zou geweten dat deze handelingen vergunningsplichtig waren gezien zowel de makelaar, via wie hij het pand had gekocht, als de bevoegde gemeentelijke diensten van de gemeente | ; hem zouden gezegd hebben dat voor deze handelingen geen vergunning vereist was, maakt beklaagde niet aannemelijk.

Er volgden twee stakingsbevelen op 26 oktober 2016 en 17 januari 2017, bekrachtigd door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur. Bij latere controles stelden de verbalisanten vast dat de voertuigen bleven staan en de situatie onveranderd was.

4. De eerste rechter nam terecht aan dat de bewezen feiten sub A.I tot en met A.VIII, B.I en B.II zoals aangenomen en bewezen bevonden in hoofde van de beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat bij toepassing van artikel 65 lid 1 van het Strafwetboek alleen de zwaarste straf dient uitgesproken.

Gelet op de aard en de omvang en de bijzondere ernst van de feiten en mede gelet op het feit dat niet wordt aangetoond dat zijn reclassering in het gedrang wordt gebracht door het uitspreken van een straf en de effectieve tenuitvoerlegging ervan, wordt niet ingegaan op het verzoek van beklaagde om de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te bevelen, te meer nu zulks niet van aard zou zijn om hem het zwaarwichtig karakter van de feiten en het maatschappelijk belang ervan voor zijn medeburgers duidelijk te maken. Bovendien wijst het hof er op dat de situatie, tot op vandaag, nog steeds niet is geredimeerd.

De eerste rechter legde aan de beklaagde een wettige en aan de persoon van deze beklaagde aangepaste bestraffing op onder de vorm van een geldboete van 3.000 euro, voor de helft opgelegd met uitstel van tenuitvoerlegging voor een proeftijd van drie jaar. Daarbij wordt rekening gehouden met zijn gunstig strafrechtelijk verleden, en met de omstandigheden en ernst van de feiten die getuigen van weinig respect voor de regels van ruimtelijke ordening en die getuigen van een gebrek aan verantwoordelijkheidszin mede gelet op het feit beklaagde de stakingsbevelen naast zich neerlegde.

De omvang van de geldboete is aangepast aan de ernst van de feiten en de duur van de vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de opgelegde geldboete.

De eerste rechter heeft echter uitstel van tenuitvoerlegging verleend voor de tenuitvoerlegging van de geldboete "... uitgezonderd een effectieve geldboete van 1500 EUR, vermeerderd met 70 decimes, zijnde 12.000 EUR, of een vervangende gevangenisstraf van vijfenzeventig dagen", wat impliciet inhoudt dat een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen met uitstel van tenuitvoerlegging wordt opgelegd.

Art. 8.§1, derde lid, van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie bepaalt thans, ingevolge de wijziging door art. 17 van de wet van 5 februari 2016 tot wijziging van het strafrecht en de strafvordering en houdende diverse bepalingen inzake Justitie (B.S. 19 februari 2016, in werking getreden op 29 februari 2016):

"In geen enkel geval kan worden uitgesteld de tenuitvoerlegging van de veroordeling tot:

...

- een vervangende straf."

Er kan dus geen uitstel verleend worden voor de vervangende gevangenisstraf en het bestreden vonnis wordt op dit punt gewijzigd.

6.2. Met betrekking tot de herstellvordering

1. Het college van burgemeester en schepenen heeft op zijn zitting van 6 december 2016 besloten om het herstel in oorspronkelijke staat te vorderen, te weten:

- verwijderen van alle voertuigen
- verwijderen van de verharding
- terug inrichten als voortuin

binnen een termijn van 3 maanden onder dwangsom van 125 euro per dag vertraging in uitvoering van de gerechtelijke herstelmaatregel.

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid verleende positief advies over de herstellvordering op 12 mei 2017.

De gewestelijke stedenbouwkundige Inspecteur heeft zich aangesloten bij deze herstellvordering per brief van 20 februari 2017.

De herstellvordering werd overgemaakt aan het Openbaar Ministerie bij brief op 27 juli 2017.

2. Huidig artikel 7.7.5. VCRO bepaalt dat vanaf de inwerkingtreding van titel VI, hoofdstuk III, afdeling 1, zoals gewijzigd bij artikelen 55 tot en met 61 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning – dit is vanaf 1 maart 2018 - de burgemeester en de gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteur de taken en bevoegdheden overnemen die voor de inwerkingtreding door het college van burgemeester en schepenen werden waargenomen in het kader van titel VI van deze codex, en zetten ze de herstellvorderingen voort die door het college van burgemeester en schepenen werden ingeleid bij het Openbaar Ministerie of voor de burgerlijke rechter.

3. Het sinds 1 maart 2018 in werking getreden artikel 6.3.1. VCRO bepaalt in §1 dat naast de straf de rechtbank, ambtshalve of op vordering van een bevoegde overheid, beveelt een meerwaarde te betalen en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken. Dat gebeurt, met inachtneming van de volgende rangorde:

- 1° als het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een meerwaarde;
- 2° als dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;
- 3° in de andere gevallen, de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik.

In casu is het gevolg van het misdrijf niet kennelijk verenigbaar met een goede ruimtelijke ordening zodat enkel de tweede of derde herstelmaatregel aan de orde zijn. De voorliggende herstellvordering is immers gemotiveerd vanuit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening. In dat verband kan verwezen worden naar het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid die overwoog dat kwestieus perceel gesitueerd is in een

woonlint met landelijk karakter dat omgeven wordt door agrarisch gebied. De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid overwoog verder dat het stallen van voertuigen in de voortuin zich niet laat integreren in de onmiddellijke omgeving die zich in essentie aandient als woonomgeving met woningen in een open bebouwing en is in esthetisch en visueel opzicht storend, zodat vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening de beoogde herstelmaatregel noodzakelijk is. Het hof sluit zich aan bij deze overwegingen. Verwijzend naar de foto's gevoegd in het strafdossier geeft het plaatsen van motorhomes, caravans en bestelwagens in de voortuin een slordige aanblik wat visueel storend is. Dergelijk gewoonlijk gebruik van het perceel als staanplaats van motorhomes, caravans en bestelwagens is functioneel niet inpasbaar en naar ruimtegebruik onaanvaardbaar in een woongebied.

Enkel het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand kan naar het oordeel van het hof volstaan om de plaatselijke ordening te herstellen.

4. De gemotiveerde herstellvordering van 6 december 2016 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente | , na positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, is zowel intern als extern wettig en beoogt, binnen de weerhouden feiten, op gepaste, aangepaste doch noodzakelijke wijze het herstel van de gevolgen van het door de beklagde gepleegde misdrijf. Zij steunt op motieven van goede ruimtelijke ordening en is niet kennelijk onredelijk.

Op grond van huidig artikel 6.3.1, §4 VCRO bepaalt de rechtbank een termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregelen en kan de rechtbank, op vordering van de bevoegde overheid, ook een dwangsom bepalen.

Het college van burgemeester en schepenen vorderde in zijn herstellvordering een dwangsom van 125 euro per dag vertraging.

De eerste rechter legde in de motivering van zijn vonnis een hersteltermijn van drie maanden op, maar in het dispositief van het vonnis werd een hersteltermijn van zes maanden opgelegd.

Het hof herstelt deze materiële vergissing en is van oordeel dat een hersteltermijn van drie maanden volstaat.

Bij de bepaling van deze termijn heeft het hof rekening gehouden met de omvang van de werken en de tijd die reeds verstreken is sedert de eerste vaststellingen waarvan beklagde gebruik had kunnen maken om vrijwillig over te gaan tot herstel.

Het is gepast om ook een dwangsom op te leggen waarvan het bedrag dient bepaald op 125 euro per dag vertraging indien niet vrijwillig door beklagde wordt overgegaan tot het herstel van de plaats in zijn vorige toestand, zoals boven aangegeven, en dit binnen de opgelegde hersteitermijn van 3 maanden, met dien verstande dat die dwangsom zal verbeuren vanaf de eerste dag na de hoger vermelde hersteitermijn in zoverre het huidig arrest vooraf werd betekend. Dit houdt concreet in dat er geen dwangsomtermijn wordt toegestaan.

Het opleggen van een dwangsom moet beklagde ertoe aanzetten de herstelmaatregel uit te voeren. De verplichting tot het uitvoeren van de herstelmaatregel komt toe aan beklagde en niet aan de bevoegde overheid. Er is dan ook geen aanleiding om deze dwangsom te beperken in de tijd.

Op grond van huidig artikel 6.3.4, §1 VCRO beveelt dit arrest dat de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien in de plaats en op de kosten van de veroordeelde als de plaats niet binnen de door dit arrest gestelde termijn in de vorige toestand wordt hersteld.

7. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 204, 210, 211, 211bis van het Wetboek van Strafvordering
- 1, 2, 3, 7, 38, 40, 65 van het Strafwetboek
- 4.2.1.5°.b), 6.1.1.lid 1.1°, 6.1.1.lid 1.5°, 6.1.41.§§1 en 3, 6.1.42, 6.1.43, 6.1.44, 6.1.46 en 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (oud)
- art. 296, 397 van het decreet van 25 april 2014
- 4.2.1.5°.b), 6.2.1.lid 1.1°, 6.2.1.lid 1.3°, 6.2.6, 6.3.1.§§1, 4 en 6, 6.3.2, 6.3.3, 6.3.4.§1, 6.3.10, 7.7.5 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (nieuw)
- 1 van de wet van 5 maart 1952
- 59 en 60 van de programmawet van 25 december 2016
- 58 van het KB van 18 december 1986
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985
- 4 §3, 5 en 10 van de wet van 19 maart 2017

- 6 van het KB van 26 april 2017
- 91 van het KB van 28 december 1950
- 1 en 8 van de wet van 29 juni 1964

8. Beslissing

Het hof,

Rechtdoende op tegenspraak en met eenparigheid van stemmen;

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van de hogere beroepen zoals hiervoor bepaald, als volgt:

Verklaart de hogere beroepen van beklaagde en het Openbaar Ministerie ontvankelijk;

Op strafrechtelijk gebied

Bevestigt het bestreden vonnis in zover:

- de beklaagde schuldig werd verklaard aan de hem ten laste gelegde feiten;
- de beklaagde verplicht werd om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders een bedrag te betalen van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met 70 opdeclenen en alzo gebracht op TWEEHONDERD EURO;
- de beklaagde veroordeeld werd tot betaling aan het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van een bijdrage van TWINTIG EURO;
- aan de veroordeelde een vergoeding van EENENVIJFTIG EURO en TWINTIG CENT werd opgelegd;

Wijzigt het bestreden vonnis voor het overige;

Veroordeelt de beklaagde voor de hem ten laste gelegde feiten tot een geldboete van DRIEDUIZEND EURO, te vermeerderen met 70 opdecimen en alzo gebracht op VIERENTWINTIGDUIZEND EURO, met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van DRIË JAAR vanaf heden voor een gedeelte van DUIZEND VIJFHONDERD EURO, te vermeerderen met 70 opdecimen en alzo gebracht op TWAALFDUIZEND EURO, zodat een gedeelte van DUIZEND VIJFHONDERD EURO, te vermeerderen met 70 opdecimen en alzo gebracht op TWAALFDUIZEND EURO effectief blijft;

Bepaalt de gevangenisstraf, waardoor de geldboete kan vervangen worden bij gebreke van betaling binnen twee maanden te rekenen van het arrest, op DRIË MAANDEN;

Stelt vast dat de feiten gepleegd werden zowel voor als na 1 januari 2017;

Met betrekking tot de herstellvordering

Verklaart de herstellvordering, ingesteld door het college van burgemeester en schepenen en op grond van huidig artikel 7.7.5. VCRO voortgezet door de burgemeester en de gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteur en waarbij de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur zich heeft aangesloten, gegrond;

Beveelt beklaagde de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen van het perceel gelegen te : , kadastraal gekend

; , hetgeen volgende werken impliceert:

- het verwijderen van alle voertuigen
- het verwijderen van de verharding
- het terug inrichten als voortuin

binnen de termijn van DRIË MAANDEN ingaande vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest;

Beveelt op grond van huidig artikel 6.3.4, §1 VCRO dat, als de plaats niet binnen de door dit arrest gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld, de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien in de plaats en op de kosten van de veroordeelde;

Zegt dat de overheid die het arrest uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen, afkomstig van de herstelling van de plaats of van de staking van het strijdig gebruik te verkopen, te vervoeren en te verwijderen;

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat die de overheid, die het arrest uitvoert, heeft opgesteld of die de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank begroot en uitvoerbaar verklaard heeft;

Veroordeelt beklagde, voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan, tot betaling aan de burgemeester/gemeentelijke stedenbouwkundige Inspecteur/gewestelijke stedenbouwkundige Inspecteur van een dwangsom van HONDERDVIJFENTWINTIG EURO per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig arrest vooraf werd betekend;

De kosten

Veroordeelt de beklagde tot de kosten van de strafvordering en de herstellvordering in beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 376,11 euro.

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, kamer C4, samengesteld uit:

L. Knapen raadsheer d.d. voorzitter

J. Daenen raadsheer

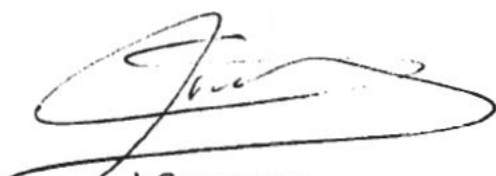
J. Decoker raadsheer

en in openbare terechtzitting van 2 mei 2018

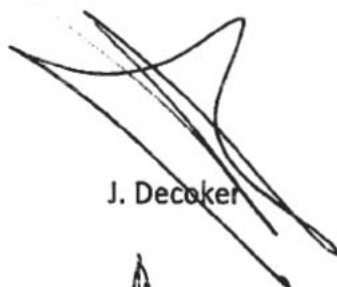
uitgesproken door L. Knapen, raadsheer d.d. voorzitter

in aanwezigheid van het lid van het Openbaar Ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting

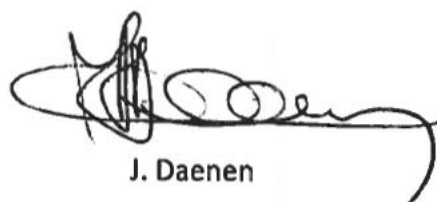
met bijstand van griffier J. Geysmans

J. Geysmans

J. Decoker

J. Daenen

L. Knapen

